

VZTAH ROŠTĚNKY A NABÍJEČE? JÍZDA NA HORSKÉ DRÁZE!

Alice Claytonová

A man and a woman are embracing on a wooden A-frame ladder against a plain white background. The woman, with long blonde hair, is wearing a black sleeveless dress and is seated on the ladder. The man, with dark hair, is wearing a white shirt and a dark vest, and is standing on the ladder, leaning over to kiss her on the cheek. His right arm is extended, holding the top of the ladder. The word 'ROŠTĚNKA' is written in large, purple, serif capital letters across the middle of the image, with the couple and the ladder serving as the background for the text.

ROŠTĚNKA

MLADÁ FRONTA

EROTIC

alice claytonová

ROŠTĚNKA

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Alice Clayton
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

Peterovi

Za to, že tu byl předtím, v průběhu
a zůstane už navždycky.
Díky, že mě držíš při smyslech.
Což je trochu relativní pojem.

XOXO

prolog

Byly to krásné časy, časy nejnahatější...

Prosinec

Nikdy jsem neslavila Vánoce bez své rodiny. Vánoce pro mě *znamení* rodinu: nejužší i rozšířenou včetně té, kterou později sami založíme. Rodina a přátelé hezky pospolu, uřezané stromky, zabalené dárky, domácí vaječný koňak, který nikdy nezbude. Nálada jako z obrázků Normana Rockwella, včetně opilého strýčka. Za nic na světě bych tyhle svátky neměnila.

Až doposud. Letošní Vánoce byly úplně jiné. Tentokrát se do klasického reje přimotal i Nabíječ.

Simonova práce fotografa na volné noze byla doopravdy super. Kvůli zakázkám od *National Geographic* a od Discovery Channel nebo od kohokoli, kdo potřebuje fotografa, který by jel i do těch nejvzdálenějších míst na planetě, procestoval celý svět. Letos o Vánocích fotil sváteční atmosféru evropských velkoměst a téměř celý prosinec byl pryč.

Přestože se z nás oficiálně stalo *my*, pokračovali jsme ve svých každodenních životech. Simon se stále vydával na cesty a plánoval výlety do celého světa: Peru, Chile, Anglie, nebo třeba prodloužený víkend v L. A. na kurzu focení pro *Playboy*... Chudáček.

Ovšem když se můj zcestovalý Nabíječ vracel domů, byl opravdu *doma*. Se mnou, ať už v mém nebo jeho bytě. Se mnou, abychom si zašli na večeři s Jillian a Benjaminem, nebo zahráli poker s dalšími dvěma páry, našimi nejlepšími přáteli. Se mnou, v mé nebo jeho posteli, v mé nebo jeho kuchyni, *na mé nebo jeho lince* – doma.

Vypadalo to, že o Vánocích jezdí *vždycky* pryč. Jednou prý musel do Říma, aby vyfotil zástup lidí na Svatopetrském náměstí. Jindy na ostrovy Vanuatu v jižním Tichomoří, jejichž obyvatelé začínají díky časovému pásmu slavit jako první na světě. Dostal se dokonce i na Severní pól, kde o půlnoci udělal do sněhu andělíčka.

Zvláštní, říkáte? Ne tak docela. Rodiče mu zahynuli při autonehodě, když chodil na střední školu. Bylo mu tehdy osmnáct a jeho život se obrátil naruby. Jelikož neměl žádné příbuzné, několik měsíců po tragédii opustil rodnou Filadelfii, nastoupil na Standfordskou univerzitu a na minulost nikdy nevzpomínal.

Advent byl pro něj těžkým obdobím. Začínala jsem svému Nabíječi rozumět – tomu, který se ukrýval za mužem, mýtem, legendou. Vánoční svátky byly obecně dost choulostivá záležitost, a vzhledem k tomu, že jsme spolu chodili teprve krátce, trávit je s *mými* rodiči nepřicházelo v úvahu. Zatím Reynoldsovy ani neznal a Vánoce by asi nebyly nejlepším okamžikem pro tento velký krok v našem společném životě.

Proto mě ani nepřekvapilo, že si začal plánovat celý měsíc mimo domov. Překvapený byl spíš on, když jsem se na jeho výlet sama drze pozvala.

„Takže z Prahy pojedu do Vídně, pak do Salzburgu, kde taky nejspíš zůstanu na Štědrej den. Koná se tam festival...“

„Já to chci.“

„Zase? Dobře, já klidně můžu. Uběhla už hodina...“ A svou krásnou rukou mi zajel mezi nohy. Byl pozdní listopadový večer a leželi jsme právě v posteli. Simon se vrátil na pár dní domů, takže jsme byli neustále na sobě.

„Ne, ne, pane. Chci s tebou do Evropy. Ráda bych naše první společný Vánoce strávila doopravdy *společně*. Užijeme si to!“

„Ale co vaši? Nebudou zklamaný?“

„To přežijou. Bude tam sních?“

„Sních? Jasně že tam bude sních! Seš si fakt jistá? Poslední roky jsem byl o Vánocích vždycky sám, takže to klidně zvládnou. Nevadí mi to,“ řekl, ale do očí se mi přitom nedíval.

S úsměvem jsem mu nadzvedla bradu. „Ale mně to vadí. Kromě toho mám mezi Štědrým dnem a silvestrem volno, takže jedu s tebou a hotovo.“

„Vy jste teda šéfka, slečno Reynoldsová,“ poznamenal a začal mi prsty kroužit v klíně.

„Ano, to jsem, pane Parkere. A s tím, co právě děláte, laskavě nepřestávejte... mmm...“

Takto jsem se objevila ve vánoční pohádce. Letěla jsem do rakouského Salzburgu, kde jsme zůstali v nádherném malém hostinci ve starobylém středu města. Padal sních, stromy zdobily tisíce bílých světýlek a Simon byl v pletené čepici s bambulí naprosto k sežrání. Zachoval se jako dokonalý turista a pronajal nám saně tažené koňmi. S rolničkami!

Dvacátého čtvrtého večer jsem zpod teplé peřiny a propletená s jeho tělem sledovala město a měsíc na řece.

„Jsem hrozně rád, že jsi tady,“ zašeptal a něžně mě kousl do ucha.

„Věděla jsem, že budeš rád,“ zachichotala jsem se, když se mi dlaní vplížil pod svetr.

„Miluju tě,“ zamumlal medově sladkým hlasem.

„Já tebe víc,“ odpověděla jsem a v očích se mi zaleskly slzy.

Nová tradice? Uvidíme...

* * *

14. únor

Sms mezi Simonem a Caroline:

Právě jsem dorazil, jsi hotová?

Skoro. Jen se obleču. Pojď ještě nahoru.

Jsem na schodech. Přijedeme pozdě.

Neboj. Hlavně si nesundávej kalhoty.

To jsem od tebe ještě neslyšel.

Přestaň mi kopat do dveří a pojď dovnitř!

Stiskla jsem „Odeslat“ a znovu se uvelebila na kuchyňské lince. Jak jeho klíč zašramotil v zámku, musela jsem potlačit smích. Za dvacet minut jsme se měli sejít s naším gangem na romantické večeři. S dopravou v ulicích by byl zázrak, kdybychom to stihli za tři čtvrtě hodiny. S trochou štěstí jsme to nemuseli stihnout vůbec.

„Zlato! Co vyvádíš? Musíme jet!“ zavolal. Ozvalo se žuchnutí, jak u vchodu hodil tašku na zem.

Zatímco se blížil chodbou, dramaticky jsem si povzdychla a prohlásila: „Dneska nikam nejdu. Není mi dobře.“ Slyšela jsem, jak se naráz zastavil, a vsadila bych svůj dvojité hrnec od Le Creuset, že si rukama prohrábl vlasy a polkl.

Celé týdny jsem škemrala, aby mě vzal na valentýnskou večeři, a trvala jsem na tom, že ji musíme naplánovat i s našimi přáteli. Jenže se vrátil jenom na týden a mně bylo jasné, že by nejradši zůstal doma, vegetil na gauči a spal se svojí přítelkyní.

Přítelkyní.

Při myšlence na to, že jsem Simonova přítelkyně, mi ještě stále naskakovala husí kůže. Býval přece pánem harému. Ovšem já jsem se stala jeho přítelkyní.

Po tom, co jsem ho od poloviny ledna otravovala, aby byl na Valentýna určitě v San Francisku, a strávila hodiny na telefonu se Sophií a Mimi, abychom zorganizovaly dokonalý romantický večer v restauraci, muselo Simona mé nečekané rozhodnutí zůstat doma donutit k úvaze, proč si vlastně vůbec nějakou přítelkyni přál.

„Určitě? Vždyť ti na tom tolik záleželo...“

Sotva zabočil do kuchyně, zarazil se na místě. Na lince, s úsměvem od ucha k uchu, v zástěře a v lodičkách s patnácticentimetrovými podpatky trůnila moje maličkost. S jablečným koláčem na klíně.

„Na něčem mi záleží,“ pronesla jsem, „ale restaurace plná lidí to není. Ani by mě tam nepustili, když mám na sobě jen tohle.“ Seskočila jsem z linky a otočila se k němu zády. Ó ano, měla jsem na sobě jen a pouze tu zástěru. A lodičky – nezapomínejte na lodičky.

„No, Caroline,“ dostal ze sebe.

Dál jsem se na něj zubila. „Mám pro tebe něco dobrého.“

„To teda máš.“

„Hlupáčku, upekla jsem ti koláč. Jablečný koláč jen pro tebe. Je ještě teplý. Stačí, když si pro něj dojdeš a vezmeš si ho.“ Odlomila jsem kousek kůrky a namočila ji do polevy ze skořicového cukru, která z koláče kapala. Dá si nejdřív koláč, nebo mě?

Vyšlo najevo, že obojí.

Duben

„Teď mě poslouchej. Myslel jsem, že nám to klapě. Koukáme spolu na baseball, potají ti dávám arašídový máslo a ty mi klidně uděláš tohle? Proč? Proč mi to pořád děláš? A hlavně, proč vždycky dovolím, aby se to stalo?“

Tuhle konverzaci jsem slyšela za dveřmi svého bytu, když jsem vyšla domovní schody. Simon je doma sám. Možná s někým telefonuje. Vešla jsem dovnitř a nakoukla za roh do jídelny, kde jsem ho uviděla sedět u stolu naproti mému kocourovi Cliveovi. Mezi nimi ležela Simonova mikina ze Stanfordu. V začátcích našeho vztahu si Clive tuhle mikinu „označkovat“ několikrát, ale už nějakou dobu se zdálo, že nepovažuje za důležité připomínat Simonovi, kdo je skutečným pánem domu. Mysleli jsme, že se tohle prohrěšku už zbavil. Očividně jsme se spletli...

Málem jsem vyprskla smíchy. Simon na Clivea hleděl velmi vážně, ale kocour si z jeho výtek očividně nic nedělal. Mlátil ocasem, jako by ho ani neměl přirostlý k tělu. Potichu jsem se vrátila chodbou ke vchodovým dveřím a hlasitě zalomcovala klikou, aby poznali, že jsem doma.

Pak jsem znovu vstoupila do jídelny, ovšem Simon si najednou nenuceně četl noviny. O rozhovoru s mým kocourem se ani slovem nezmínil.

Ponechala jsem mu veškerou důstojnost a o pár hodin později jsem předstírala, že jsem si mikiny v odpadkovém koši vůbec nevšimla.

Květen

Ložnicí se rozezněl příšerný zvuk, který prolomil noc a málem mi proděravěl ušní bubínky. Ze snu o Clooneym mě vytrhl hluk neurčitého původu podobný hlasitému řezání. Byla jsem zalitá potem, protože zezadu mě objímalo rozpálené Simonovo tělo. Ten strašný rámus se přímo do mého mozku řinul z jeho úst. Probojovala jsem se k chladnému místěčku na polštáři, ale jeho horký dech se ke mně dál valil ve vlnách, zatímco jeho chrápání – panenka skákavá, on chrápe! – otrásovalo mými vnitřnostmi.

Dokonce i Clive se stáhl do bezpečí na vršek prádelníku.

Připravila jsem se k naprosto neférovému jednání, které mi připomnělo školní hřiště. Pokrčila jsem nohy a pak je vykopla přímo do té zpočené a chrápající chlapské masy, co mi zabírala postel a ničila spánek.

„Uf!“ Vyplašeně se probudil a neúmyslně se svou vroucí kůží opět přilepil ke mně. Vyklouzla jsem z postele, postavila se nad něj a máchla polštářem, na kterém nebyl chladný už ani milimetr.

„Co to děláš, zlato? Ty jsi mě kopl!“ A nato se schoulil do klubíčka.

„Okamžitě přestaň!“ zaječela jsem.

„S čím mám přestat? Pojd' zpátky... pojd' si lehnout,“ mumlal a pomalu se vracel do snu, ve kterém byl nejspíš dřevorubcem.

„Neopovažuj se usnout! Už! Žádný! Chrápání!“ křičela jsem jako šílená. Kdykoli mě někdo připravil o posvátný spánek, stávala se ze mě posedlá ženská.

„Chrápání? Nepřeháněj, tak hrozný to být nemůže... sakra!“

Prudce jsem mu vytrhla polštář zpod hlavy a ta dopadla na matraci.

„Když nemůžu spát já, tak nebude spát *nikdo*! Jsi moc *hlasitej* a úplně *žhavej*!“ zavřískala jsem.

„Že jsem *žhavej*, víme přece dávno, ne?“

„Áááárrrh!!!“

„Počkej, nemáš PMS?“ zeptal se, a jak si svou chybu uvědomil, zatvářil se vyděšeně.

Tu noc skončil ve svém bytě hned vedle. Potřebovala jsem se vyspat.

Červenec

„Teda, Caroline, to bylo úžasný.“

„Jo, to bylo,“ zavrnila jsem, objala ho nohama a přitiskla si ho blíž. Stále jsem ho cítila v sobě. Jeho dech se srovnal s mým, a zatímco jsem ho škrábala ve vlasech a prsty mu kreslila po zádech, pomalu se zklidňoval. Po několika minutách se zvedl na loktu. Uhladila jsem mu vlasy dozadu.

„Ty jsi nebyla, že ne?“

„Ne, lásko, ale i tak to bylo fantastický.“

„Tak já ti to vynahradím,“ navrhl a zajel mezi naše těla rukou. Překvapilo ho, když jsem ho zarazila. „Proč ne?“

„Vždycky to nemusí být o tom. I bez toho je to krásný, chápeš? Někdy mi úplně stačí, že jsem blízko u tebe,“ ujišťovala jsem ho a přitáhla si ho pro další polibek, pomalý a sladký. „Strašně moc tě miluju,“ zašeptala jsem mu do ucha, a když se na mě místo odpovědi zazubil, zatřepotalo se mi srdce.

Jestli na mě Ůčko od Velké orgasmové pauzy (jak jsem si to pro sebe nazvala) vybafla pokaždé? Samozřejmě že ne. Ne vždycky, ačkoli většínou ano a často i vícekrát. Někdy s sebou vzalo i Gěčko. To jsem málem omdlívala.

Přestože jsem milovala sex na lince, sex ve sprše, sex na kuchyňské podlaze, sex na schodišti... teda, jednou jedinkrát sex na schodišti..., klidný sex jsem měla stejně nejradši. Když byl Simon na mně a dával mi pocítit celou svou váhu a celou svou lásku tam dole, uvnitř mě, všude kolem mě. A pokud se tehdy Ůčko nedostavilo, vůbec to nevadilo.

Věděla jsem, že se zase objeví.

Simon se vrátil do postele s lahví vody a s Clivem v patách. Kocour zůstal během našich intimních chvilék moudře opodál, jelikož jednou zaútočil a dostal pořádný kopanec. Dalšího účinkování se radši vzdal. To, že jde Simon pro vodu, pro něj bylo znamení, že se k nám může vrátit a pomazlit se.

Když mi Simon lahev podal, zapnula jsem televizi, abych zkontrolovala počasí. Chtěla jsem vědět, jestli budu druhý den potřebovat deštník. Společně jsme, každý na své straně postele a s Clivem uprostřed, sledovali předpověď. Ruce jsme měli spojené na polštáři mezi námi.

Bylo nám bombasticky.

Srpen

„Jen to řekni. Víím, že to máš na jazyku.“

„Nic říkat nemusím, Caroline. Tvoje sténání vypovídá o všem.“

„Ne, ne, já víím, že se na to celej třeseš. Tak prosím.“

„Fajn. Já jsem ti to říkal.“

„Je ti líp?“

„Je.“

„Dobře. Teď zavři pusu a nech mě v klidu dojíst.“

Simon se rozesmál. Srkala jsem právě vynikající nudlovou polévku pho. Celé roky jsem byla přesvědčená, že vietnamskou kuchyni nesnáším. Názor jsem změnila, až když jsem ji ochutnala ve Vietnamu.

Opět se prokázalo, že být Simonovou přítelkyní má své výhody. Přizval mě na pouť po jihovýchodní Asii: Laos, Kambodža a na závěr Vietnam. Celou cestu jsem s ním podniknout nemohla, ale dorazila jsem za ním na týden do Hanoje. Fotil pro *National Geographic* a společně jsme projezdili spoustu měst a vesnic, písčiny pláží i poklidných horských vrcholů. Každý den jsme jedli báječné pokrmy a každou noc jsme promilovali.

Momentálně jsme se v zátocě Ha Long rozplývali nad výborným jídlem, které pro nás uvařili přímo na hausbótu, kde jsme byli ubytováni. Sledovala jsem skalnaté ostrůvky, které prolamovaly vodní hladinu jako hřbety draků vrhajících se do hlubin. Slunce právě zapadalo a Simon, aby se v parnu osvěžil, skočil ze zádi lodi kotoulem vzad do moře. Když jsem viděla, jak z něj crčí voda, jak se mu kapsáčové šortky lepí na nohy, a jeho obnažený hrudník, začala jsem slintat víc než nad polévkou pho. Tak krásně se nám žilo.

Ze všech výletů, na které jsem s ním vyrazila (ať už spontánní víkendové útky, nebo prodloužené víkendy na exotických místech), mě tenhle dostal úplně nejvíc. Vietnam byl kouzelný, opojný a skvostný. Už na hausbótu jsem se těšila, až se do něj jednou vrátím. Až mě do něj Simon zase *vezme*.

Zatímco jsem dál srkala své nudle, Simon otevřel plechovku piva Tiger a oba jsme se na sebe usmáli. Po společně prožitých měsících jsme si rozuměli i beze slov. Přitáhl si mě do klína a dívali jsme se na zapadající slunce. Byli jsme celí rozpálení, ulepení a slaní z vody i z potu. Už téměř dva dny jsem se pohybovala jen v horním dílu svých zelených bikin a v pareu. Simon mě svíral za boky a palci mi zajížděl pod tenkou látku.

„Není to pohoda?“ nadhodil.

„Je to super pohoda.“ Sledovala jsem, jak se slunce noří do zátoky, a pak jsem se otočila, abych Simona políbila. V břiše mě stále šimrali motýlci, kteří mě ještě neopustili. Doufám, že mě nikdy neopustí.

Září

„Ahoj.“

„No ahoj.“

„Jsi vzhůru?“

„Ne docela. Počkat, co tady děláš?“

„Chytil jsem dřívější let. Chyběla jsi mi.“

„Mmm, ty jsi mi taky chyběl.“

„Moje sladká Caroline. Ty na sobě... nic nemáš?“

„Je hrozný horko.“

„Tak to je skvělý,“ zašeptal.

Ležel za mnou a teplo jeho těla mi bylo i přes parné počasí příjemné. Rukama mi přešel přes žebra až k bokům a přitáhl si mě za ně do svého klína. Jak jsem ho ucítla u sebe, zasténala jsem. Takhle moje tělo odpovídalo na jeho doteky. Na okamžik přestal, aby se připojil k mé nahotě, a pak se ke mně znovu zezadu přitiskl, dychtivý se se mnou pomilovat.

Škádlivě mě hladil po prsou, přitom dobře věděl, co tím u mě vyvolá. Jemně mě štouchl mezi stehna a jednu mou nohu si položil na svou, abych se mu otevřela.

„Chceš to?“ zeptal se a jeho dech mě zahřál na uchu.

„Chci,“ přikývla jsem. Natáhla jsem ruku za sebe a zajela mu prsty do vlasů. Se zasténáním do mě vnikl. Sotva jsem ho ucítla uvnitř, dlouze jsem vzdychla. Neodbytný a hmatatelný byl přesně tam, kam patřil.

kapitola jedna

„Ó bože.“
Buch.

„Ó bože.“

Buch buch.

„Caroline, neříkej mi takový věci, když u tebe nejsem,“ zasmál se Simon. Jeho hlas byl hluboký a jako vždy vzrušující.

„Hlupáčku, jen reaguju na bušení do zdi.“

„Kdo to tam buší?“

„Nějakej chlap palicí. Měl bys vidět, jak je obrovská.“

„Mohla bys laskavě přestat mluvit o vercajku cizího chlapa?“

„Tak se vrať domů a pochlub se tou svou paličkou,“ škádlila jsem ho, když jsem zavřela dveře do své kanceláře, abych rámus ztlumila. Brzy to už neměla být moje pracovna, jelikož jsem mířila na výsluní. Nebo alespoň na druhou stranu chodby. Proto to bušení – renovovali jsme mé nové prostory. Větší, rohovou kancelář (děkuji uctivě) hned vedle Jillianiny, což byla moje šéfka a taky majitelka Jillian Designs. S lepším výhledem na záliv, skoro dvojnásobnou rozlohou a s předsíňkou, kde třeba jednou může sedět můj stážista.

V budoucnu bych mohla mít i stážistu. Skutečně je můj život tak skvělý?

„Vrátím se zítra. Myslíš, že ti do té doby myšlenky na mou palici vydrží?“ zajímal se. Mrkla jsem se na kalendář na svém psacím stole. Simonův příjezd zakroužkován.

„Budu se snažit, lásko, ale měl bys vidět, jak mohutnej má opasek na náradí. Nic neslibuju.“ Simon zavrčel a já jsem se rozesmála ještě víc. Strašně ráda jsem ho mučila, když nás od sebe dělilo několik časových pásem. „A nezapomeň na můj dárek.“

„Zapomněl jsem někdy?“

„Ne, protože jsi moje hlavička.“

„Ty na můj dárek taky nezapomeň,“ připomněl mi opět hlubokým hlasem.

„Růžová košílka připravena. Až přijedeš, najdeš mě v ní.“

„A pak v ní budu já, na ní a pod ní... já, musím jít, mám tu taxi.“

„Tak si to o košilce dopovíme osobně. Miluju tě,“ řekla jsem.

„Taky tě miluju, zlato,“ rozloučil se a zavěsil.

Ještě chvíli jsem zírala na telefon a přitom si představovala Simona na druhé straně světa v Tokiu. Letos nasbíral víc bodů za nalétané míle, než většina lidí zvládne za celý život. A až do konce roku měl zamluvené další lety.

Usmívala jsem se na svůj telefon ještě, když Jillian zaklepala na dveře a ladným krokem vešla dovnitř. Posadila se na roh mého stolu.

„Co mi neseš, Jillian?“ zeptala jsem se a odtrhla uvadlý okvětní lístek z korálově zbarvených růží ve váze hned vedle jejího pozadí oděného do kašmíru.

„Co se tak uculuješ? To ti volal Simon?“ vyzvídala, načež jsem se zazubila. „Takhle tě dokáže rozzářit jen on.“

„Tak znovu: Co mi neseš, Jillian?“ zopakovala jsem a jemně do ní píchla tužkou.

„Nesu ti něco, co ti obličej rozzáří ještě víc. Ačkoli teď je zbarvenej celkem zajímavě... asi jako rajska,“ rýpla si.

„I tvůj snoubenec si jako všichni, kdo pro tebe pracujou, myslí, že jsi otravná?“

„Jen do mě, klidně si posluž. Jsi připravená slyšet velkou novinu, nebo mě chceš dál urážet?“

„Tak to vybal,“ povzdychla jsem si.

Svou šéfovou jsem zbožňovala, až na její dramatické vlohy. Jako loni, když si hrála na dohazovačku mezi mnou a Simonem a celou dobu dělala hloupou. Srdce měla ale na pravém místě. A to stoprocentně patřilo Benjaminovi, který si vydělával obchodními spekulacemi. Byli spolu už roky a za pár týdnů se do toho konečně chystali praštit. O jejich plánované svatbě mluvilo celé San Francisco. Benjamin byl neuvěřitelný sekáč, a kdykoli jsme se s kámoškami ocitly v jeho přítomnosti, omdlévaly jsme a koktaly. Jillian o naší ne-zrovna-tajné posedlosti jejím mužským věděla a často ji z legrace používala proti nám. Brzy se měla za našeho vysněného idola vdát a vyrazit s ním na vysněné líbánky po Evropě.

„Pamatuješ na zakázku pro Maxe Camdena minulý jaro? Ten viktoriánskej dům na nábreží, na kterým jsme dělali před svatbou jeho dcery?“

„Jasně, dal jí ho jako svatební dar. Takový dary si může dovolit jen on.“

„Kdo jiný? Ale to je teď jedno. Vlastní i starej hotel Claremont v Sausalitu a hledá designérskou firmu, která by ho zrenovovala a dodala mu moderní ráz.“

„To je fantastický! Už jsi mu něco navrhla?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si dotyčnou nemovitost vybavovala. Claremont stojí stranou od nejrušnější ulice v Sausalitu už od přelomu devatenáctého a dvacátého století. Budova přečkala v roce 1906 jako jedna z mála ničivé zemětřesení.

„Ne, protože to uděláš ty. Jestli se ti tenhle projekt podaří získat, dostaneš ho na starost jako hlavní designérka,“ objasnila mi. „Já si teď podobný věci brát nemůžu. Mám přece před svatbou. Kvůli práci se líbánek nevzdám. Za ty roky jsem oželela dovolených ažaž.“

„Já? Ne, ne, ne, na to nejsem připravená. Ani ty na to nejsi připravená. Co tě to napadá?“ breptala jsem se srdcem až v krku. Tohle je velký, holka.

„Vem si to, prosím tě.“ Jemně do mě kopl. „Cejtíš to? To tě moje noha vykopává z hnízda.“

„Ehm, z hnízda jsem venku už nějakou chvíli, ale tohle je jiný,“ protestovala jsem s tužkou mezi zuby.

Jillian mi ji vytáhla z pusy. „Myslíš si, že bych ti to předávala, kdybich nevěřila, že na to máš? A řekni mi pravdu, copak tě to ani trochu neláká?“

Tím mě dostala. Vždycky jsem si přála pracovat na důležitém projektu. Ale *zodpovídat* jako hlavní designérka za rekonstrukci celého hotelu?

„Je mi jasný, že tě žádám o hodně. Až budu pryč, budeš se muset postarat o běh týhle firmy. Myslíš, že je toho moc najednou?“

„Týjo... já fakt... týjo,“ plácala jsem a pak se radši zhluboka nadechla. Když mě Jillian poprosila, abych ji zastoupila, až bude na líbáncích, brala jsem to tak, že jen každý večer zkontroluju, jestli je nastavený alarm a jestli Ashley objednala smetanu do kávy. S blížícím se odjezdem šéfky se seznam povinností zvětšoval, ale stále vypadal zvládnutelně. Jenže co teď?

Na chvíli jsem o tom zauvažovala. *Zvládla* bych to? Jillian si to nejspíš myslí.

„Hmm...“

Zkusila jsem si hotel představit: skvělé osvětlení, skvělé umístění, ale potřebuje úplně předělat. Už jsem si v hlavě probírala možné barvy, když mi Jillian zaklepala tužkou na hlavu.

„Probud' se, Caroline. Haló!“ zvolala a rukou mi zamávala před obličejem.

Zazubila jsem se na ni. „Tak souhlas, jdu do toho,“ rozhodla jsem se s hlavou plnou nápadů.

Úsměv mi oplatila a zvesela si se mnou ťukla pěstí. „Řeknu týmu, že uděláš prezentaci.“

„Možná tak prezentaci svých zvratků,“ prohodila jsem z legrace, i když jen napůl.

„Stačí, když budou ladit závěsy, a jsme v cajku. A teď, abysme to oslavily, vybereme skladbu pro příchod nevěsty.“ Z kapsy si vytáhla iPod a dala se do prohlédávání.

„To mám v popisu práce?“

„Že se mi máš věnovat? Jo, mrkni se do smlouvy. Takže, až půjdu uličkou v kostele, jakou písničku bych...“

Jakmile začala o svatbě, nešlo ji zastavit. Malinko jsem se uvolnila, ačkoli v hlavě mi vířilo. Tohle je *fakt* velký, holka, ale to dáš.

Určitě?

* * *

Plánem pro hotel Claremont jsem se začala zabývat hned ten den a strávila jsem nad ním celé odpoledne. Když se mi do rukou dostaly archivní fotografie budovy a jejího okolí, nápady přicházely docela samy. Sice ještě neměly úplně jasnou formu, ale slibovaly zajímavý přístup, kvůli kterému by Max Camden mohl vsadit i na mladého designéra. Věděla jsem, že mému projektu přidá na síle i Jillianina reputace. Kdo pro ni pracuje, musí být skutečně dobrý. Nicméně záleželo hlavně na tom, kdo Maxovi Camdenovi předloží nejlepší návrh. Chtěla jsem, aby byl můj koncept absolutní bomba.

Když jsem otáčela klíčem v zámku dveří svého bytu, ještě stále zahloubaná do projektu, zaslechla jsem zřetelné zuchnutí a hned po něm klap, klap, klap, které se ke mně přibližovalo.

Clive.

Můj úžasný kocour, můj maličký šelmí andílek mě přivítal, jakmile jsem vešla dovnitř. Jako chumel šedých chlupů se mi začal proplétat mezi kotníky, předl a netrpělivě do mě štouchal.

„Ahoj, chlapečku, nezlobil jsi dneska?“ zeptala jsem se a pohladila ho po hedvábném kožíšku.

Nahrbil se mi pod dlaní, a tak mě ujistil, že se choval skutečně jako hodný synáček. Různými kočičími zvuky mi vynadal, že jsem ho nechala samotného snad tisíc let, a popohnal mě do kuchyně.

Zatímco jsem mu připravovala večeři, o kterou si velmi výmluvně

řekl, probírali jsme spolu celkem běžná témata. Jaké ten den viděl z okna ptáčky, jestli se zpod postele vyhrnuly nějaké chuchvalce prachu a jestli jsem v pantoflích našla zastrčené nějaké hračky. U posledního bodu dělal jakoby nic.

Jakmile měl granule v misce, přestal si mě všímat, a tak jsem zamířila do ložnice, abych se převlékla do něčeho pohodlnějšího. Vyprostila jsem jednu ruku z roláku a šla si do prádelníku pro kalhoty na jógu. Jak jsem vytahovala druhou ruku, málem se mi zastavilo srdce, protože jsem v zrcadle zachytila odraz postavy sedící na mé posteli. Instinktivně jsem zatnula pěsti, otočila se a chystala se začít rvát.

Teprve až když moje pěst vystřelila, uvědomil si můj mozek, že ta postava je Simon.

„Hej, hej, hej! *Sakra, Caroline!*“ vykřikl a chytil se za čelist.

„*Jaký sakra, Caroline? Sakra, Simone!* Co tady sakra děláš?“ zaječela jsem na něj. Alespoň jsem zjistila, že v případě útoku nezůstanu stát jako solný sloup.

„Přijel jsem dřív, abych tě překvapil,“ dostal ze sebe, přitom bolestí křivil obličej.

Srdce mi ještě pořád bilo jako splašené, a jak jsem se ho snažila zklidnit, zmerčila jsem v rohu Simonovo zavazadlo. Tak to mi při příchodu do místnosti uniklo. Došlo mi, že rolák mi zůstal viset kolem krku jako šála.

„Mohla jsem tě zabít!“ zakřičela jsem znovu a zatlačila jsem ho svým tělem až na postel. „Vyděsil jsi mě k smrti, blbečku!“

„Chtěl jsem na tebe zavolat, že jsem v ložnici, ale to bych přišel o ten rozhovor s Clivem. Nechtěl jsem vás rušit,“ zazubil se pode mnou, objal mě kolem pasu a zastrčil mi prsty do poutek na pásek.

Zrudla jsem. „Zrádce!“ zakřičela jsem do chodby. „Mohl jsi mi říct, že tady někdo je. Jako hlídací kočka nestojíš za nic!“

Odpovědělo mi lhostejné mňouknutí.

„Já přece nejsem jen tak *někdo*. Snad pro tebe znamenám trochu víc,“ sdělil Simon mému krku, na němž mě právě lechtal drobnými polibky. „To svého přítele, kterej přeletěl celou zeměkouli, aby ti ukázal svůj kladivo, ani nepozdravíš? Nebo mi chceš zase jednu vrazit?“

„Zatím ne. Ještě jsem se z toho úplně neotřepala. Děsně rychle mi buší srdce, cítíš?“ zeptala jsem se a přitiskla si jeho dlaň na levé nadro.

Jinak by ho přece necítil. No jistě. Udělala jsem to jen proto. Srdce mělo hroznou radost, že je Simon doma dřív. Taková romantická setkání úplně zbožňovalo. Radovaly se i jiné partie mého těla.

„A já myslel, že ti tak splašeně bije kvůli mně,“ řekl s úsměvem a za-
bořil mi nos pod klíční kost, jako by mé srdce opravdu „cítil“.

„Leda ve snu, Nabíječi,“ předstírala jsem nezájem. Pravdu? Moje
srdce přepnulo na režim Pro Simona a *skutečně* bušilo pro něj. Když už
jsme u toho bušení...

„Takže ty ses vrátil domů dřív, abys mohl být se mnou?“ zašeptala
jsem mu do ucha a pod něj mu vlepila vlhkou pusou. Netrpělivě sebou
zavrtěl a stiskl mi pevněji boky.

„Mm-hm.“

„Pomůžeš mi s tímhle rolákem?“

„Mm-hm.“

„A potom mi ukážeš svou paličku?“ nadhodila jsem k jeho košili,
po které jsem jezdila nosem, přitom jsem si na něj lehla obkročmo.
Místo odpovědi vyrazil boky nahoru, abych jeho nádobíčko ucítila. Za-
híhňala jsem se. „Mmm, to si mě jako naklepeš?“

Stáhl mi rolák přes hlavu a rozeplnul podprsenku. Jak se z ní vykulila
moje prsa, oči se mu rozzářily a pak se soustředily na jedinou věc. „Už
žádný otázky, ty roštěnko,“ nařídil mi a posadil se pode mnou.

Ještě jsem stačila naznačit, že si zapínám ústa na zip, a už mě hodil
zády na postel. Bože, já toho chlapa miluju.

Začal mi tančit rty podél klíčních kostí a sem tam mi něžně skousl
kůži, protože dobře věděl, jak mě rozpálit, a to *rychle*. Taký mi moc chy-
běl. Prohnula jsem se v zádech a přitiskla se k němu řadry. Různě jsem
se kroutila a převalovala, abych ho na sobě cítila co nejvíc. Moje kůže
toužila po kontaktu s tou jeho. I po roce mě dokázal dostat do kolen
pouhým dotekem, polibkem či pohledem.

Zatlačila jsem do něj a ještě jednou nás překulila. Zatahala jsem ho
za džíny. „Honem dolů,“ rozkázala jsem.

Sotva si rozeplnul pásek i knoflíky, otevřela jsem mu poklopec a zjis-
tila, že je (zase) naostro.

Jako by se narodil jen proto, abych z něj mohla šílet.

Zajela jsem mu jednou rukou do rozkroku a pevně ho sevřela. Byl
horký, připravený vzít mě na soukromou cestu kolem světa.

„Hrozně jsi mi chyběla,“ vydechl. Všechny svaly měl napnuté. Za-
tímco jsem ho hladově líbala a lízala kolem pupíku, pomalu jsem se
přesunula až k jeho tříslům. Natáhl se k mému obličejí a roztrěsenými
prsty mi shrnul vlasy dozadu. To aby se mohl dívat.

Vzala jsem mu ho celého do pusy. Oběma rukama mě chytil za hla-
vu a znehybnil. Držel si mě přesně tak, jak potřeboval. „Mmm,

Caroline,“ zasténal a mírně přirazil. No, mírně – to je trochu slabé slovo.

Vytáhla jsem si ho z úst a hned nato prudce zasunula opět dovnitř. Hladila jsem ho střídavým tempem, takže nikdy netušil, co ho čeká. Škádčila jsem ho a dráždila jazykem i rty, a jeho pusu, kterou mi seslalo samo nebe, jsem tak nutila říkat nejsladší sprostárny. Brzy se ta pusa měla nejsladším a hanbatým způsobem pomstít na mém těle.

Strašně ráda jsem ho takhle dováděla k šílenství. Než to ovšem zašlo příliš daleko, přitáhl si mě k sobě a stáhl mi kalhotky, aniž bych stihla říct: „Hej, ty jsou moje.“

Potom mi vyhrnul sukni a koleny mi roztáhl nohy. Zatímco na mě upíral pronikavé saffrové oči, zajel mi prsty do klína a donutil mě úpět, sténat, třást se a kroutit se. „Takhle se mi líbíš,“ vydechl, když jsem slastně vykřikla.

„Já tě chci, Simone... hned teď, prosím!“ Klidně bych si vyrvala vlasy z hlavy a hodila je na něj, kdyby se tak do mě mohl dostat rychleji.

Jakmile vklouzl do domečku, dočista se mi vyprázdnila mysl. Sotva do mě vstoupil, existovalo pro mě jen silné a tvrdé blaho. „Bože, to je nádhera,“ sténala jsem. Ten pocit mít ho uvnitř mě naprosto převálcoval.

A úplně dokonalé to bylo, když nás přetočil tak, abych byla na něm, a začal do mě s vervou přirážet.

Teprve potom, když jsme oddechovali ve spletnosti zpocených končetin, se mě zeptal, jak se mi líbila jeho palice.

Bylo to víc než dokonalé.